

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Farsangi kép a zöld vadász-
ból*

Forrás:

Budapesti Hírlap

Bp.
(Hely)

1922. 7. 22
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Old)

Osztályozás

Tárgy

394. 25

Hely

Idő

"1922"

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23

Székesfővárosi házi nyomda 1922

— (Farsangi kép a Zöld vadászból.) Vasárnap délután kiméjártam a Hermina-úton a Zöld vadászból. Most van a farsang, míg Budapest aranyifjúsága hódo! Karnevál herceg előtt, arra voltunk kíváncsiak, hogy mulatnak a nép gyermekei?

A belépő a Hermina-útról pocsolás udvarba jut. Balkéz fölött korcsma. Az udvar tele van férfinnéppel, lányokkal, a kik beocsátásra várnak. Egyenesen előrehaladva ugyanis, kis, kivilágított faviaknál szoronganak az emberek, ez az ugynevezett penztár, mely vasárnap délután három órakor nyílik. A helységekbe jegy nélkül senkit sem beocsátanak be, mert csak válogatott publikum számára szabad a belépés. Hogyne lenne válogatott publikum, a kinek husz koronája van a belépőjébe megváltására. A pénztárnak szigorú gondja van arra, hogy a husz koronát a jegyért mindenki lefizesse. Két fekete ruhás rendőr tartja vissza a beözönlőket s egy katonával vitatkozik.

— Odafeleget nem szabad bevinni — mondotta az egyik rendőr.

— Már miért ne volna szabad, mikor a Jócó a zsebében beviheti a bicskáját?

— Ne vitatkozzék a biztos urakkal — rikoltja a katona felé egy kőcsőképű lány s közben titokban kirántja a katona bajonettjét s elrejtja a ruhájában, miközben jelentősen kacsint a katonára.

Igen ám, de a szemfüles rendőr észreveszi a dolgot, megmotozza a lányt s a blúzában, ügyesen eldugva, megtalálja a bajonettet. Harsány kacagás tör ki erre, a tömeg előrehalad s mi bent vagyunk a teremben. A terem egy jókora deszkapajta; zsivaj és rikoltzás úti, kalapálja egyre a dobhártyánkat. Ember-ember hátán tolong, hullámszik odabent, az ember első pillanatra szinte megszedül. Jobbkéz felől egyetlen asztal, itt egy csoportban néhány rendőr áll. A tömegből egy fiatalabb rendőr tör elő, a parancsnokló altiszt rászól:

— Nem szabad egyedül belekeveredni közé-

jük, ügyelni kell a takarásra, különben úgy megpörgetik!

Csodálkozva figyelek az utasításra. Egy ványadt képű leányra ráripakodik a dobogón, mely fölünk jobb felől áll, valami formaruhás ember:

— Nem mész le innen, nem! megmondtam, hogy nem szabad senkinek ide feljönni!

A szigorú rendre utasító, a ki a zenészek közül való, tuszkolja lefelé a leányt. Közben rázendít a banda. Körülnézünk, az egész társaság össze-vissza dalol, hahotázik. Itt egy pincérfele szalad el s felveszi a megrendelést, de a pénzt az italért előre ki kell guberalni. Látni sok jóképű katonalegényt, most is belép egy, puskával, teljes felszereléssel, a rendőrellenőr rögtön mellette van:

— Nem szabad fegyverrel bejönni.

— De kérem, én szolgálatban vagyok.

— Itt nem lehet egyedül szolgálatban — és szép szóval kitessekei a legényt.

Amott, távolabb valami kavargás támad, és szikolódás hallatszik és fenyegetődzés. A gyér világos világításban alig lehet látni valamit. Négy rendőr nyomul a tőrre felé, erőteljes szavak hallatszanak, mintha csattanna is valami csapás-féle, azután két rendőr a kijárat felé tuszkol egy kiborotvált nyaku léfit.

— Ezekkel a strigókkal — magyarázza az ellenőr — erőteljesen kell fellépni, különben öt perc alatt egy verkedés az egész szálla...

Előttünk négy nyájesképű fatusi leány, kőz a kezben pörög, hajtogatja a derekát a zene ritmusára. Egyszerre egy furia külsejű közbűjük ront:

— Nektek még nem akadt táncosotok? Majd ide küldöm a Jócót...

A tulajdonos megbízottja 10 órakor már kéri a záróót. Nincs értelme tovább a mulatságnak. Tódul kifelé a többszáz főnyi tömeg a gőzös, füstös helyiségből. A rendőrök fáradtan baktatnak hazafelé, bizony nehéz és nem veszedelem nélküli a szolgálat, a mit teljesítenek.